

ת"פ 38315/12/15 - מדינת ישראל נגד מיכל קליינמן זעירא, רפאל מזרחי, יוסף עבד אל גני, תאיסיר אבו שעבאן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 38315-12-15 מדינת ישראל נ' קליינמן
זעירא(עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט ארז יקואל
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מיכל קליינמן זעירא (עצורה)
2. רפאל מזרחי
3. יוסף עבד אל גני
4. תאיסיר אבו שעבאן

הנאשמים

גזר דין (נאשם 2)

1. הנאשם הורשע על פי הודייתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") וקשירת קשר לביצוע פשע, לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.

כתב האישום

2. כתב האישום המתוקן מייחס לנאשם את האישום ה-14 שבכתב האישום המקורי אשר הוגש כנגד כלל הנאשמים. זאת, על רקע אישומים 1-13 לכתב האישום, המייחסים לנאשמת 1 שורה של עבירות מרמה בהיקף של 24,193,817 ₪, בגדר עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה, זיוף מסמך בכוונה לקבל דבר, שימוש במסמך מזויף, קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים, הלבנת הון שימוש במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, ניהול פנקסי חשבונות כוזבים והשמטת הכנסות מדו"ח.

3. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם קשר קשר עם יתרת הנאשמים, במטרה לסחוט את עו"ד יהודה זינגר (להלן: "**עו"ד זינגר**"). כתב האישום מתאר כי לנאשם ולעו"ד זינגר היכרות מוקדמת דרך מכר משותף. בתאריך 10.10.15, יצר הנאשם קשר עם עו"ד זינגר ואמר לו שעליהם להיפגש, נוכח ששמע כי מדברים על עו"ד זינגר "בצורה לא טובה" בעולם התחתון. בהמשך, נפגשו הנאשמים 2 ו-3 עם עו"ד זינגר בבית קפה בתל-אביב. הנאשם הציג את הנאשם 3 כשותפו. הנאשם 3 אמר לעו"ד זינגר כי הוא ורואי

עמוד 1

החשבון מוסא סאבא ואיברהים אל-לולו, העובדים בחברות שבבעלות עו"ד זינגר, גנבו מהנאשמת 1 סכום של 6 מיליון ₪ וכי החוב עבר לגורמים בעולם התחתון שמטרתם לגבות ממנו את הכסף. עו"ד זינגר והנאשמים 2-3 סיכמו ביניהם להיפגש עם אותם גורמים בעולם התחתון. למחרת, מסר הנאשם 3 לעו"ד זינגר כי עליו להגיע לאורווה בכפר ג'ואריש שברמלה (להלן: "האורווה") והסביר לו כיצד להגיע למקום.

במהלך מספר ימים עובר ליום 11.10.15, ניסה הנאשם 3 להתקשר למשרדו של רו"ח סאבא וביום 11.10.15, הגיעו הנאשם 3 ואדם נוסף למשרדו של רו"ח סאבא, אשר לא נכח במקום באותה עת. למחרת, שוב הגיעו הנאשם 3 ואדם אחר למשרדו של רו"ח סאבא. הנאשם 3 מסר לאחרון כי שמו השתרבב בהקשר של עסקת מקרקעין עם הנאשמת 1 ועו"ד זינגר וכי מתקיימת פגישה בנושא. רו"ח סאבא השיב כי לא ידוע לו במה מדובר והנאשם 3 והאחר עזבו את המקום. ביום 13.10.15, התקשרו הנאשמים 3-4 לרו"ח סאבא, אשר לא ענה לשיחה. במהלך מספר ימים עובר ליום 12.10.15, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התקשר הנאשם 3 לרו"ח אל-לולו וביקש ממנו שיגיע לפגישה באורווה שאליה עתיד להגיע גם עו"ד זינגר, אך הלה סירב לכך.

ביום 12.10.15, הגיע עו"ד זינגר לאורווה, שם פגש בנאשמים 3-4 ובאחרים, אחד מהם בשם סאמר (להלן: "סאמר"). הנאשם 3 ביקש מעו"ד זינגר להרחיק את מכשיר הטלפון הנייד שלו, נטל אותו מידיו והכניסו לרכבו. הנאשם 4 הציג עצמו כמייצג את הנאשמת 1. עו"ד זינגר שאל את הנוכחים האם נאשם 4 ייצג את הנאשמת 1 בבית המשפט. בתגובה, אמר אחד מהנוכחים כי "אין כאן בית משפט... לצדק שלנו לא צריך בית משפט".

בהמשך, אמר סאמר לעו"ד זינגר כי הנאשמת 1 טוענת שהוא גנב ממנה סכום של 6 מיליון ₪ ובכך פגע בה קשות. עו"ד זינגר השיב כי הגיע לפגישה זו כדי לנקות את שמו, שכן מדובר בטענות סרק אשר נדחו כבר במפגש שהתקיים בביתו של מר יוסי הררי שבקיסריה וכי הוא אינו מתכוון להידרש לבירור כל פעם לפני גורם אחר. בתגובה, מסר לו מי מהנוכחים: "זה תחנה אחרונה וזה תלוי בך. זאת תחנה אחרונה שלך ושלנו". עו"ד זינגר שטח לפני הנוכחים את טענותיו לפיהן הנאשמת 1 ביצעה מעשי מרמה, היא זו שחייבת כסף לאנשים וכי מסר גם תלונה במשטרה על כך. סאמר קבע פגישה נוספת עם הנאשמת 1 ועם זינגר, למחרת היום. בשלב זה, התברר לנוכחים כי עו"ד זינגר נושא עליו מכשיר הקלטה (להלן: "המכשיר"). סאמר כעס, חטף את המכשיר מידו של עו"ד זינגר והעבירו לאחר. עו"ד זינגר אמר כי המכשיר לא הקליט וסאמר אמר לו כי המכשיר מוחרם. בהמשך זרק לעברו של עו"ד זינגר כסף כדי שיקנה מכשיר הקלטה חדש. זינגר החזיר את הכסף ואמר כי על המכשיר יש מידע אישי והוא איננו למכירה. סאמר התקרב אל זינגר עד כדי מרחק נגיעה ואמר לו: "הטייפ הזה מוחרם. אני לא עושה בירור איתך. אתה זבל. אני חותך את זה ותסתלק מכאן לפני שתיפגע... אתה תסתלק מפה עכשיו לפני שתיפגע ואני אגיד לך עוד משהו, שאותי לא תראה בחיים שלך אבל אתה תשמע מאיתנו המון". עו"ד זינגר הלך לרכבו ופנה לנאשם 4, בהיותו חבר למקצוע עריכת הדין, בבקשה שיסייע לו לקבל את המכשיר. הנאשם 4 השיב לו כי הם אינם נמצאים במשרד עורכי דין. בהמשך, פנה עו"ד זינגר לנאשם 2 בבקשה כי יחזיר לו את מכשיר ההקלטה. הנאשם 2 מסר לו כי הם אינם מעוניינים בכך וכעס עליו שהקליט אותו בפגישתם הראשונה.

בתאריך 13.10.15, הזמין הנאשם 4 את עו"ד זינגר לפגישה בביתו שבלוד. בפגישה זו, נטל הנאשם 4 את מכשיר הטלפון הנייד של עו"ד זינגר, בהסכמתו והניחו על מדף מרוחק, תוך הבטחה כי יחזירו בתום הפגישה. הנאשם 4 טען כי עו"ד זינגר חייב לנאשמת 1 סכום של 6 מיליון ₪. עו"ד זינגר הכחיש זאת מכל וכל. אז, התקשר הנאשם 4

לנאשמת 1 בנוכחותו של עו"ד זינגר והשניים שאלו אותה שאלות שונות, עד אשר הנאשם 4 סיים את השיחה ואמר לעו"ד זינגר כי הוא שמע את הטענות והוא נותן פסק דין, לפיו על עו"ד זינגר לשלם לנאשמת סכום של 6 מיליון ₪. עו"ד זינגר שב וטען כי על הנאשמת 1 לשלם סכום של 2 מיליון ₪ ללקוחותיו. הנאשם 4 כעס על עו"ד זינגר וטען כי הוא אינו מכבד אותו בביתו, כי הוא מנסה לעזור וכי על עו"ד זינגר להימנע מלהסתבך עם הנאשמת 1 ועם האנשים שבסביבתה. עו"ד זינגר מסר לנאשם 4 כי לא ייתן יד לניסיונות סחיטה כנגדו וביקש את המכשיר. הנאשם 4 השיב לו כי יקבל את מכשיר רק במסגרת הסכם כולל וכי תוכנו של המכשיר, ממנו "הם" הכינו עותקים, עלול להביא למאסרו. עו"ד זינגר המשיך לבקש את המכשיר והנאשם 4 השיב לו כי מדובר באנשים "לא פשוטים", שהוא עצמו אינו קשור אליהם אך הוא רק מנסה לעזור לו.

כעבור מספר ימים, התקשר הנאשם 4 אל עו"ד זינגר וביקש אותו שיסיר את צווי עיכוב היציאה מן הארץ אשר הוטלו על הנאשמת 1. זינגר השיב כי לא הוא שביקש צווים אלו. ביום 16.10.15, שלח הנאשם 4 מסרון לעו"ד זינגר, בו ציין לפניו כי הוא אינו מייצג עוד את הנאשמת 1.

ביום 24.11.15, נתפס המכשיר בידי הנאשם.

הסדר הטיעון

4. הנאשמים 2-3 הגיעו להסדר טיעון עם המאשימה, לפיו יודו בעבירות המיוחסות להם, יורשעו בביצוען והמאשימה תעתור לעונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בפועל ובניכוי ימי מעצרם, בעוד שההגנה תעתור לעונש של 6 חודשי מאסר אשר יבוצעו בעבודות שירות, ללא ניכוי ימי המעצר. זאת, בצירוף מאסר על תנאי ופיצוי כספי לפי שיקול דעתו של בית המשפט.

5. הסדר הטיעון אושר והנאשמים 2-3 הופנו לממונה על עבודות השירות לבחינת התאמתם לביצוע העונש על דרך זו. יצוין כי גם הנאשם 4 הגיע להסדר טיעון עם המאשימה, לאחר שהודה בביצוע עבירה של אימים במסגרת כתב אישום מתוקן. רכיבי ההסדר עמו כוללים עונש מאסר בן 4 חודשים, כשהמאשימה תעתור לריצויו מאחורי סורג ובריח וההגנה תעתור לריצויו בעבודות שירות, בתוספת למאסר על תנאי ופיצוי כספי.

עתירות הצדדים ותמצית טענותיהם

6. בהתאם להסדר הטיעון, עותרת המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל בן 6 חודשים. המאשימה מדגישה את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל 9 הרשעות קודמות, ביניהן עבירות של סחיטה באימים, חטיפה, הצתה ועבירות אלימות. כן הודגש כי הנאשם ריצה בעבר 5 מאסרים, שתקופתם הכוללת עולה לכדי 12 שנים. המאשימה סבורה כי הגם שחלקו של הנאשם בעבירות המיוחסות לו קטן מזה של יתרת הנאשמים, יש לייחס חומרה יתרה לכך שהיווה חוליה מקשרת בין המתלונן לבין יתרת הגורמים המעורבים וניצל את היכרותו עם עו"ד זינגר כדי לבצע כנגדו את העבירות שבהן הורשע. המאשימה סבורה כי יש להתחשב בכך שבמקרה הנדון, אין המדובר בעבירה נקודתית, כי אם באירוע שנמשך על פני תקופה לא מבוטלת ובו השתתפו מספר גורמים, עובדה שהצריכה תיאום, תכנון ומודעות מלאה מצד הנאשם. המאשימה טוענת כי גורמים אלו מחייבים השתתפות עונש של מאסר בפועל על הנאשם, כעתירתה.

7. הנאשם, מנגד, עותר לריצוי עונש המאסר מושא ההסדר בעבודות שירות. הנאשם הדגיש כי הודה בעבירות המיוחסות לו בהזדמנות הראשונה, חסך מעו"ד זינגר את הצורך להעיד כנגדו ושיתף פעולה עם היחידה החוקרת. כן הודגש כי הנאשם הוא זה "שנלחם" על מנת לקיים הליך גישור בתיק, אשר בסופו של יום הוביל להסדר הטיעון בעניינו. הסנגורית הוסיפה וטענה, כי הנאשם עובד כקבלן בניה, מנהל אורח חיים נורמטיבי והוא אב ל-4 ילדים. בנוסף, הודגש כי עברו הפלילי של הנאשם ישן ובמיוחד עבירת הסחיטה באיומים שבה הורשע. ב"כ הנאשם הוסיפה וטענה, כי המעשה המיוחס לנאשם אינו בגדר עבירה "קלאסית" של סחיטה באיומים ויש לאבחן בו נסיבות מקלות, הכוללות את העובדה כי עו"ד זינגר נחקר כחשוד בפרשה, את העובדה כי התלונה כנגד הנאשם הוגשה רק לאחר חקירתו של עו"ד זינגר כחשוד וכי התיק המתנהל כנגדו טרם נסגר. הסנגורית סבורה כי מנסיבות כתב האישום, נחזה כי עו"ד זינגר בעצמו קשור לגורמים בכירים בעולם התחנות וכי התנהל בעצמו בדרך של פתרון סכסוכים באמצעות עבריינים. נסיבה מקלה נוספת, לשיטת הנאשם, מצויה בחלקו הפעוט, בעבירות המיוחסות לו, המתמצה בנוכחותו בפגישה עם עו"ד זינגר בבית הקפה, בה מיעט לדבר. עוד הודגש, כי לנוכח ההיכרות המוקדמת של הנאשם ועו"ד זינגר, אין לראות בפגישה זו כמעשה של סחיטה באיומים, אלא כמפגש בין חברים בנוגע לסכסוך ששרר בינו לבין הנאשמת 1. הסנגורית הוסיפה וטענה, כי חלקו של הנאשם בעבירות שבהן הורשע, לא כלל שימוש באלימות, או רכיב תוצאתי של הסחיטה, שכן הוא לא קיבל דבר מהמתלונן, לא פגע בחירותו ולא היה רכיב של תחכום, או תכנון דקדקני במעשיו.

עוד נטען כי מדיניות הענישה בעבירות כגון דא מלמדת שמתחם הענישה וסוגו, תלוי, בין היתר, בסוג האיום, בגובה סכום הסחיטה, בנסיבות המעשה ובזהות הנסחט. מודגש כי במקרה הנדון, לא מדובר בסחיטה של סכומי כסף כלשהם, חלקו של הנאשם במעשה לא נמשך זמן רב, תכני האיומים לא היו ברף הגבוה ולמעשה, הדברים שמסר הנאשם למתלונן לא כללו איומים כלשהם.

שני הצדדים תמכו טענותיהם באסמכתאות.

8. התקבלה חוות דעת, חיובית בעיקרה, מאת הממונה על עבודות השירות (להלן: "הממונה"). הממונה ציין כי לא קיים מידע מודיעיני בעניינו של הנאשם שיש בו ללמד על מסוכנותו לבטחון הציבור, או על סכנה הנשקפת כלפיו. עם זאת, צוין כי ישנו מידע ישן משנת 2012 ואף נפתח לנאשם תיק הקשור לסחר ושימוש בנשק ולאור זאת, לא ניתן לגבש מסקנה סופית בדבר מסוכנותו הנוכחית. לפיכך, הממונה אמנם המליץ על השמת הנאשם במאסר בעבודות שירות, אך הבהיר כי ככל שיתקבל מידע עדכני בעניינו, יופסקו עבודות השירות לאלתר.

9. הנאשם ניצל את זכות המילה האחרונה והביע צער על מעשיו.

דין והכרעה

10. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים וברכיבי הסדר הטיעון ולאחר שנתתי לבי למכלול הנסיבות בעניינו של הנאשם - שוכנעתי כי יש לגזור את דינו של הנאשם כדי הרף העליון של ההסדר, ל-6 חודשי מאסר לריצוי בפועל. זאת לאור שחומרת העבירות שבהן הורשע ונסיבות ביצוען, כמו גם נסיבותיו של הנאשם עצמו, על

עברו הפלילי, אינן מצדיקות את הטיית הכף לעבר העדפת ריצוי עונשו בעבודות שירות.

11. וביתר פירוט; העקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה. על-פי עקרון זה, העונש הראוי לעבריין נגזר ממידת אשמו ומחומרת מעשיו. תיקון 113 לחוק מעניק בכורה, אם כי לא בלעדיות, לעקרון זה ולפיכך, גבולות מתחם העונש ההולם ייקבעו לפיו ולפי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה. נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, תובאנה בחשבון במסגרת קביעת העונש המתאים שבתוך מתחם הענישה עצמו (ר' סעיף 40יא' לחוק; ע"פ 8641/12 סעד נ' **מדינת ישראל** (5.8.13)).

12. במקרה הנדון, הסדר הטיעון כולל את מתחם הענישה ההולם בעניינו של הנאשם. מצאתי כי ההסדר מאזן נכונה בין האינטרס הציבורי המתבטא בעקרון ההלימה, לבין האינטרס הפרטי של הנאשם ונסיבותיו האישיות. השאלה שבה עליי להכריע, היא האם ראוי לקבוע בעניינו של הנאשם עונש מאסר בן 6 חודשים לריצוי בפועל, או בעבודות שירות.

13. עבירות של סחיטה באיומים הן חמורות ביותר, משמדובר בעבריינות שתכליתה להטיל מורא בלב הקורבנות ונעוץ בה חשש מובנה לפגיעה בשלומם, או ברכושם, על מנת להניעם להיעתר לדרישת כספיות, או אחרות. לא בכדי קבועה בצדן של עבירות אלו ענישה בת שבע שנות מאסר.

על פי מדיניות הענישה בעבירות כגון דא, יש לייחס משקל משמעותי לשיקולי ההרתעה הכללית והפרטנית ונדרשת ענישה ממשית אשר יהא בה כדי להעביר מסר חד משמעי בדבר חומרת המעשים (ר' ע"פ 5145/12 **אבו זאיד נ' מדינת ישראל** (28.1.13); ע"פ 11541/05 **פלוני נ' מדינת ישראל** (21.8.2006)). עוד נקבע בהקשר זה, כי עבירות סחיטה באיומים מצדיקות, ככלל, ענישה מרתיעה ומכאיבה (ר' למשל: ע"פ 6785/09 **זוארץ נ' מדינת ישראל** (2.2.11); ע"פ 6774/01 **מדינת ישראל נ' אלעלוין** (1.11.2001); ע"פ 5279/01 **בגימוב נ' מדינת ישראל** (02.24.07)).

יחד עם זאת, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית ושיקולי גזירת הדין מורכבים ממארג סבוך המחייב איזון הולם. מצד אחד, ניצבים שיקולי האינטרס ציבורי, ההרתעה, המניעה, הגמול והאכיפה השוויונית של החוק. מצד שני, ניצבים שיקולי עניינו של הנאשם כפרט, הכוללים נסיבות אישיות כעברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו ומשפחתו וסיכויי שיקומו. סיכויי השיקום מהווים שיקול מרכזי במסגרת בחינת ההיבט האינדיבידואלי של הנאשם, שבגנים רשאי בית המשפט לגזור עונש בעל אופי שיקומי (ר' סעיפים 40ד', 40יא' לחוק).

14. מאסר בעבודות שירות הוא אחד מאמצעי הענישה השיקומיים, שכן הוא משלב בין תכלית השיקום לבין מטרות הענישה, ההרתעה והגמול, באופן שמאפשר, במקרה המתאים, להשיג את מטרות הענישה תוך צמצום הנזקים הנובעים ממאסר ממש (ר' ע"פ 10292/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (8.4.08)).

15. בהתאמת הדברים לעניינו של הנאשם שלפניי;

אשר לעושה - אינני סבור כי יש לייחס משקל משמעותי לשיקול השיקום בעניינו של הנאשם. נסיבות הקשורות בשיקול שכזה לא נטענו מלפניי. לא איתרתי נופך שיקומי בולט בעניינו, המצדיק ריצוי עונש מאסר במסגרת

מקלה של עבודות שירות.

בנוסף, הנאשם בן 54 שנים ולחובתו עבר פלילי מכביד, המלמד כי אין המדובר בהסתבכות מקרית או חד-פעמית בפלילים. מדובר בתשע הרשעות קודמות בעבירות של איומים, אלימות, רכוש, מתן אמצעים לביצוע פשע, סמים, נשק, ניסיון לגרום למותו של אדם, ניסיון לחטיפה לשם כליאה וסחיטה באיומים. האחרונה שבהן משנת 2011 ובה הורשע הנאשם בעבירות של איומים, תקיפה הגורמת חבלה של ממש והחזקת סכין שלא למטרה כשרה.

כמו כן, הנאשם לא הצביע על נסיבות חיים קשות שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירה, או על התנהגות חיובית ותרומה בולטת לחברה, על מאמצים לחזור למוטב, או לתקן את תוצאות העבירה והנזק שנגרם בעטייה, לבד מרכיב פיצוי מושא ההסדר.

אכן, הנאשם הודה במיוחס לו, קיבל אחריות על מעשיו וחסך מהמתלונן למסור את גרסתו בנושא, אך שוכנעתי כי נסיבת זכות זו אינה מובילה להעדפת ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. יש בה אך כדי להקל על הנאשם בגזירת דינו, בגדר הרף העליון מושא ההסדר, המקל לכשעצמו.

לאור כל אלו, שוכנעתי כי עניינו של הנאשם אינו תואם את הפרופיל של מי שראוי להורות על מאסרו בעבודות שירות.

אשר למעשה - גם לנוכח חומרת העבירה, המצדיקה ענישה מרתיעה ומכאיבה, לא מצאתי לנכון להורות על ריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. אינני מקבל את טענת הנאשם לפיה יש להתחשב בחלקו הקטן שבמסכת נסיבות העבירה ובפרט בכך שמעשיו כללו אך הגעה לפגישה תמימה עם המתלונן - חברו, בבית הקפה. מעובדות כתב האישום עולה כי מטרת מגעיו של הנאשם עם המתלונן, הייתה להביאו אל הפגישה שנערכה באורווה וממנה החלה להתפתח מסכת מכוערת של איומים וסחיטה כמתואר בכתב האישום. בנסיבות אלו, הגם שחלקו של הנאשם בעבירות הסחיטה באיומים התמצה ביצירת התנאים לקיום הפגישה באורווה, לא בכדי הוא הורשע גם בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע, שכן הוא מהווה חוליה מקשרת ומשמעותית בשרשרת הסחיטה באיומים בסכום של כ- 6 מיליון ₪, הכוללת שיתוף פעולה בין מספר גורמים - שותפו הנאשם 3, הנאשם 4, הנאשמת 1 לכאורה וסאמר.

אני מקבל את טענת המאשימה, לפיה יש לייחס חומרה יתרה לכך שהנאשם ניצל את היכרותו עם עו"ד זינגר כדי לבצע כנגדו את העבירות שבהן הורשע וכי אין מדובר בעבירה נקודתית, אלא באירוע שנמשך על פני תקופה לא מבוטלת ובו השתתפו מספר גורמים, באופן שהצריך תיאום, תכנון ומודעות מצד הנאשם.

אינני מקבל את טענת הנאשם, לפיה יש לזקוף לזכותו את העובדות שהמתלונן בעצמו חשוד בביצוע עבירות והיה מעורה בעולם העבריינות ובבורריות שונות המתקיימות במסגרתו. מדובר בעובדות שלא נכללו בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם ולא הוכחו מלפניי. משכך, קיים קושי מובנה לאמצן בשלב זה ולהעניק להן את המשקל המתבקש. גם לגופה של טענה, אינני סבור כי יש בה כדי להפחית מחומרת מעשי הנאשם, משמע הייתה נסיבה מקלה.

בנוסף, אין בידי לקבל את טענת הנאשם לפיה הדברים שהשמיע בפגישתו עם המתלונן לא כללו איומים מפורשים כלפיו. הבהרתי כי מטרת הפגישה הייתה להפגיש בין המתלונן - חברו של הנאשם, לבין גורמים עברייניים נוספים, לצורך המשך מסכת הסחיטה והאיומים שהופעלה כלפיו. איום אינו חייב להיעשות במילים מפורשות וכל התנהגות יכולה לעלות לכלל איום, כך גם נוכחותם של אנשים מסוימים בנסיבות מסוימות ולאור הקשרם של הדברים (ר' ע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010)).

16. מכל המקובץ ולאחר שביקשתי לאתר יחס הולם בין חומרת מעשי הנאשם בנסיבותיהם ומידת אשמו, תוך התחשבות בהודייתו ובמכלול נסיבותיו האישיות - הגעתי לכלל מסקנה כי יש להעדיף את אינטרס הגמול בענישתו ולפיכך, אני גוזר עליו את העונשים הבאים-

א. **מאסר בפועל** בן 6 חודשים ובניכוי ימי מעצרו של הנאשם, בין 24.11.15 עד 10.1.16. הנאשם יחל בריצוי עונשו ביום 2.4.17 וייתייב במזכירות בית משפט זה, עד השעה 12:00.

ב. **פיצוי** למתלונן עו"ד זינגר בסכום של 15,000 ₪. סכום הפיצוי ישולם על דרך הפקדתו במזכירות בית המשפט בתוך 30 ימים. המזכירות תעביר את סכום הפיצוי לידי המתלונן, בדבדעם עותק מגזרה דין.

ג. **מאסר על תנאי** בן 6 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה, אם יעבור על עבירות דומות בהן הורשע, בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר.

זכות ערעור - כדין.

ניתן היום, 5 במרץ 2017, במעמד הצדדים.

ארז יקואל, שופט